

UZAVŘENÉ PŘÍSPĚVKY

Daň z příjmu

426/29.05.14 Uplatnění výdajů nezbytně nutných na dosažení úrokových příjmů

*Předkládá: Ing. David Krch, daňový poradce č.osv. 3560
Ing. Marie Velflová, daňový poradce č.osv. 4024*

Příspěvek je uzavřen s částečným rozporem.

I. Cíle příspěvku

Cílem příspěvku je vyjasnit postup při zdaňování úrokových příjmů fyzických osob z nepodnikatelské činnosti. A to především v otázce uplatnění souvisejících výdajů, které jsou (i) nezbytné pro dosažení daných příjmů a nebylo by bez nich možné úrokový příjem realizovat a současně které (ii) dosahují významných částek a mohou svou hodnotou i převyšovat samotný úrokový příjem.

Současné znění zákona o daních z příjmů č. 586/1992 Sb. („ZDP“), zejména ustanovení §8 ZDP, nedoznalo za uplynulých 20 let (resp. od roku 1992) žádné zásadní změny. Kromě doplněných ustanovení týkajících se například penzijního a životního připojištění zachovává §8 ZDP pro úrokové příjmy systém, že základem daně je pouze příjem jako takový, bez zohlednění souvisejících výdajů. ZDP tedy touto více než 20 let starou koncepcí nijak nereflektoval vývoj na finančních a kapitálových trzích, které v současné době nabízejí fyzickým osobám, nepodnikatelům, širokou škálu instrumentů, kterými mohou spravovat svůj majetek a zvyšovat jeho hodnotu mj. operacemi, které vedou k realizaci úrokových příjmů. Na takto dosažené příjmy však musí poplatník vynaložit různé výdaje, ať již se jedná o poplatky bance, poplatky správci aktiv, poplatky notáři nebo úrokové výdaje na vstupu.

Konkrétně se může jednat například o následující situace:

1. Fyzická osoba - občan si půjčí peněžní prostředky na kapitálovém trhu (úrok zaplatí například ve výši 100 tis. Kč, plus případné další výdaje, detailněji viz. níže). Tyto finanční prostředky půjčí dále třetí osobě a dosáhne úrokových příjmů v částce 120 tis. Kč. Čistě lexikální výklad znění ZDP by v tomto případě pro poplatníka znamenal zahrnutí úrokového příjmu ve výši 120 tis. Kč do dílčího základu daně („DZD“) dle §8 ZDP a zdanění celé částky 120 tis. Kč bez uplatnění souvisejících výdajů vynaložených na dosažení tohoto příjmu.
2. Fyzická osoba - občan („FO 1“) má pohledávku z úroků z poskytnuté půjčky a tuto postoupí s diskontem. Bude se jednat například o pohledávku z úroků 1 mil. Kč, kterou FO1 prodá jiné fyzické osobě („FO2“) za 800 tis. Kč. FO1 realizuje zdanitelný příjem 800 tis. Kč. Následně dlužník splatí FO2 celou pohledávku z titulu úroků, tj. 1 mil. Kč. Nastává situace, kdy FO2 zaplatila jako výdaj za postoupenou pohledávku 800 tis. Kč a realizuje úrokový příjem ve výši 1 Mio Kč s tím, že proti tomuto příjmu zahrnutého do DZD dle §8 ZDP nemůže uplatnit žádné výdaje, tj. nemůže uplatnit výdaje na pořízení úrokové pohledávky.

Výše uvedené způsoby zdanění úrokových příjmů jsou nespravedlivé a neodpovídají fakticky dosaženému příjmu ve smyslu skutečného zhodnocení majetku poplatníka. Současně se jedná o výsledek, který je v rozporu jednak s existující judikaturou a jednak s ústavou chráněnými právy občanů (k judikatuře detailně níže).

Cílem příspěvku je proto vyjasnit si takový postup zdanění, který bude reflektovat aktuální vývoj na finančních a kapitálových trzích, transakcích s pohledávkami a povede ke spravedlivému zdanění pouze příjmů fakticky zvyšujících majetek poplatníka a který bude rovněž v souladu s existující judikaturou. Cílem příspěvku je rovněž upozornit na zastaralé znění §8 ZDP jako možný podnět pro případnou legislativní úpravu ZDP.

II. Příjmy a výdaje, které jsou pro příspěvek zvažované

V tomto příspěvku zvažovaná situace má následující výchozí zadání a dotaz se týká pouze níže vyjmenovaných typů příjmů realizovaných poplatníkem:

1. Poplatníkem daně je fyzická osoba, rezident ČR, občan - nepodnikatel. Nejedná se o příjmy dosažené v rámci podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti.
2. Poplatník dosahuje příjmy ve formě úroků, tj. příjmy z poskytnuté jistiny, kterou věřitel (občan) poskytuje na základě smlouvy o půjčce uzavřené dle zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (případně obdobné smlouvy uzavřené dle cizího práva) nebo z pohledávky nabyté postoupením.
3. Alternativně k bodu 2 se může jednat o příjmy ve formě úroků z aktiva, které poplatník nabyt úplatně (ať již postoupením pohledávky, pořízením podkladového aktiva – například dluhopisu – na kapitálovém trhu apod).
4. Osoba dlužníka je v tomto případě nevýznamná, může se jednat o fyzickou osobu (podnikatele, nepodnikatele), ale i o právnickou osobu.
5. Úroky jsou vypláceny buď pravidelně v průběhu poskytnutí půjčky, nebo jednorázově k datu splatnosti jistiny či podkladového aktiva (případně k jinému dohodnutému datu). Ke zvolenému datu výplaty věřitel – skutečný příjemce úroku - realizuje úrokový příjem, který je nutné v konkrétním období zdanit.

Aby věřitel, fyzická osoba – občan, mohl realizovat shora uvedené úrokové příjmy, musí zpravidla vynaložit různé přímo související výdaje, bez kterých by uvedených úrokových příjmů nedosáhl. Typicky se může jednat například, nikoli však výlučně, o následující:

1. Výdaje na právní služby (např. výdaje na přípravu smlouvy o půjčce a ostatní nezbytné smluvní dokumentace).
2. Výdaje na notářské zápisy, pokud je smlouva nebo jiný právní úkon činěn formou notářského zápisu.
3. Výdaje na zajištění pohledávky, pokud je dle smluvního ujednání nese věřitel (např. výdaje na právní zastoupení, výdaje na znalce pro účely ocenění zástavy atd.).
4. Výdaje na ostatní služby přímo související s poskytnutím předmětné půjčky (např. výdaje na posouzení bonity dlužníka, výdaje na daňového poradce atd.).

5. Výdaje na úroky hrazené věřitelem v případě, že předmětnou půjčku neposkytl přímo ze svých disponibilních peněžních prostředků.
6. Výdaje na nákup postoupené úrokové pohledávky.

Co se týká bodu ad. 5., tj. výdajů na úroky, považujeme za vhodné dále upřesnit následující:

- Úroky, které zvažujeme jako výdaj na straně věřitele, představují úroky hrazené výhradně z jistiny, kterou věřitel poskytl dále dlužníkovi na základě smlouvy o půjčce.
- K čerpání jistiny resp. půjčky „na vstupu“ na straně věřitele obvykle dochází z důvodu, kdy věřitel sice disponuje majetkem, který mu umožňuje poskytnout dlužníkovi půjčku, nicméně nemá k dispozici majetek ve formě volných peněžních prostředků a proto tyto prostředky čerpá od banky nebo jiného věřitele (například formou tzv. lombardního úvěru zajištěného cennými papíry).
- Dále může docházet k čerpání půjčky resp. jistiny na vstupu například v situaci, kdy věřitel má specifické postavení, celkový majetek, obchodní kontakty atd., které mu umožňují čerpat od banky jistinu jako půjčku v situaci, kdy jiné fyzické osobě stejnou částku banka již neposkytne. Typicky se může jednat o čerpání půjčky na financování bytových potřeb nebo jiných závazků, kdy rodiče s ohledem na své postavení a příjem mohou čerpat půjčku, kterou by banka jejich dětem neposkytla a tuto půjčku následně poskytují svým dětem.
- V neposlední řadě je také možná situace, kdy věřitel díky svému specifickému postavení, majetku či obchodním kontaktům získá půjčku od banky za zvýhodněných podmínek, přičemž jí dále poskytne třetí osobě za tržní cenu. Čímž realizuje úrokový zisk a zvyšuje tak svůj majetek.

Co se týká bodu 6, může se jednat o úrokové pohledávky různého typu – například s diskontem nakoupené dluhopisy, postoupené pohledávky z půjček (ať již včetně jistiny nebo pouze na úrovni úroků). U těchto typů úrokových příjmů vznikají poplatníkovi výdaje nezbytné na jejich dosažení jednak ve formě pořizovací ceny postoupení pohledávky uvedená v bodě 6 výše (bez ohledu na jejich formu, tj. zda se jedná o pořizovací cenu postupované pohledávky, dluhopisu apod.) a dále i ostatní výdaje uvedené v bodech 1 až 4 výše, tj. výdaje na právní služby, notářské zápisy apod.

Shora uvedené situace jsou nicméně pouze ilustrativní pro dokreslení zvažované situace a nejedná se v žádném případě o vyčerpávající seznam.

III. Spravedlivé zdanění v rámci proporcionality

Zdanění úrokových příjmů ve zvažované situaci bez zohlednění souvisejících výdajů považujeme za nespravedlivé, neodpovídající ekonomickým principům zdanění a nereflktující reálně dosažený příjem poplatníka.

Z hlediska fyzické osoba – nepodnikatele dochází při tomto způsobu zdanění k porušení jeho práva na rovné postavení vůči ostatním účastníkům daňových řízení, vyplývajícího ze zákona č. 23/1991 Sb. Listina základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť je postaven do nerovného postavení vůči fyzickým osobám podnikajícím nebo osobám právnickým, které si při výpočtu základu daně mohou související náklady na dosažení příjmu uplatnit.

V tomto smyslu se vyjádřil ústavní soud ve svém rozhodnutí č. Pl. ÚS 29/08.

„K aplikaci vhodné metodologie pro přezkum ústavnosti zákonné úpravy daně, poplatku, příp. jiné obdobné zákonem stanovené povinné dávky, jakož i peněžitých sankcí se Ústavní soud vyjádřil v nálezu ve věci posouzení podmínek a sazeb zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu anebo nemoci z povolání, kde aplikoval strukturu zásady proporcionality v užším smyslu, a to zásadu proporcionality ve smyslu vyloučení toliko extrémní disproportionality [viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/03 ze dne 18. 8. 2004 (N 113/34 SbNU 165; 512/2004 Sb.)]. V tomto rozhodnutí však Ústavní soud především konstatoval, že „ústavní přezkum daně, poplatku a peněžitých sankcí zahrnuje [kromě výše zmíněné maximy vyloučení extrémní disproportionality] též posouzení z pohledu dodržení kautel plynoucích z ústavního principu rovnosti, a to jak neakcesorické (čl. 1 Listiny), tj. plynoucí z požadavku vyloučení svévole při odlišování subjektů a práv, tak i akcesorické v rozsahu vymezeném v čl. 3 odst. 1 Listiny.“

V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/07, vyhlášeném pod č. 88/2008 Sb., pak Ústavní soud systematizoval několik skupin rozhodnutí k otázkám ústavnosti daní a poplatků. První skupinu rozhodnutí Ústavního soudu tvoří judikatura k interpretaci a aplikaci ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny ve vazbě na ustanovení čl. 79 odst. 3 a čl. 104 odst. 3 Ústavy ve věcech mezí podzákoné právní úpravy daní a poplatků [viz zejména nálezy sp. zn. Pl. ÚS 3/95 ze dne 11. 10. 1995 (N 59/4 SbNU 91; 265/1995 Sb.), nálezy sp. zn. Pl. ÚS 63/04 ze dne 22. 3. 2005 (N 61/36 SbNU 663; 210/2005 Sb.), nálezy sp. zn. Pl. ÚS 20/06 ze dne 20. 3. 2007 (N 55/44 SbNU 701; 164/2007 Sb.)]. Druhou skupinu tvoří přezkum ústavnosti zákonné úpravy daně, poplatku, příp. jiné obdobné zákonem stanovené povinné dávky, jakož i peněžitých sankcí (sp. zn. Pl. ÚS 3/02, vyhlášený pod č. 405/2002 Sb., sp. zn. Pl. ÚS 12/03, vyhlášený pod č. 300/2004 Sb., sp. zn. Pl. ÚS 7/03, vyhlášený pod č. 512/2004 Sb.). Konečně třetí skupinu rozhodnutí k otázkám ústavnosti právní úpravy daní, poplatků, příp. jiných obdobných zákonem stanovených dávek, představuje nálezy Ústavního soudu ČSFR sp. zn. Pl. ÚS 22/92 (Sbírka usnesení a nálezů Ústavního soudu ČSFR, č. 11, str. 37), jenž stanovil hlediska přezkumu daňové rovnosti, resp. daňové proporcionality.

Jak vyplývá z rozhodovací praxe Ústavního soudu, rozlišování vedoucí k porušení principu rovnosti je nepřípustné ve dvojím ohledu: může působit jednak jako akcesorický princip, který zakazuje diskriminovat osoby při výkonu jejich základních práv, a jednak jako neakcesorický princip zakotvený v čl. 1 Listiny, který spočívá ve vyloučení libovůle zákonodárce při rozlišování práv určitých skupin subjektů. Jinými slovy, ve druhém případě jde o princip rovnosti před zákonem, který je skrze čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech součástí českého

ústavního pořádku [viz nálezn sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002 (N 80/26 SbNU 317; 403/2002 Sb.)].“

Nespravedlivé zdanění úrokových příjmů bez zohlednění souvisejících výdajů rovněž může vést u fyzické osoby-nepodnikatele až k tzv. rdousicímu efektu zdanění (viz. například judikát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. 1 Afs 76/2013 – 57). V praxi se může často jednat o situace půjček v rámci rodiny k překlenutí bytových nebo jiných tíživých potřeb, kdy půjčka poskytnutá v rámci rodiny může být současně kryta financováním z cizích zdrojů. Věřitel tak realizuje úrokový příjem z poskytnuté půjčky v rodině, který by měl snížen o výdaje zdanit, nicméně pro věřitele nedochází k žádnému zvýšení majetku, pouze se jedná o finanční výpomoc svým příbuzným. V takové situaci může zdanění úrokového příjmu bez zohlednění souvisejících výdajů naplnit v některých případech shora uvedený rdousící efekt zdanění, který je dle názoru NSS nepřipustný.

IV. Možné přístupy uplatnění zákona o daních z příjmů pro danou situaci

Zahrnutí úrokových příjmů, za výše popsaných podmínek, do DZD §8 ZDP v jeho současném znění vede ke zdanění příjmů bez uplatnění prokazatelně vynaložených výdajů na jejich dosažení. Takové zdanění je pro poplatníka nespravedlivé a neodráží výši faktického zhodnocení majetku poplatníka v rozporu s existující judikaturou.

I když současné znění §8 ZDP uplatnění výdajů vynaložených na dosažení úrokových příjmů vylučuje, pro dosažení spravedlivého zdanění předmětných příjmů lze zvažovat následující tři výkladové varianty, jak současné nespravedlivé zdanění úrokových příjmů bez zohlednění souvisejících výdajů odstranit:

1. Zahrnutí příjmů do DZD dle §10 ZDP jako druh nahodilého příjmu.
2. Zahrnutí příjmů do DZD dle §8 ZDP s tím, že nebude uplatněn postup dle ustanovení §8 odst. 5 ZDP a základ daně bude snížen o související výdaje s odkazem na §23 ZDP.
3. Zahrnutí příjmů do DZD dle §8 ZDP s tím, že základ daně bude obsahovat pouze příjmy snížené o související výdaje s odkazem na §3 ZDP, neboť předmětem daně by měly být pouze takové příjmy, které reálně navyšují majetek poplatníka.

I když se uvedené tři varianty mohou jevit jako řešení jdoucí nad rámec zákona, dle našeho názoru představují možnosti, jak současné zastaralé znění ZDP překonat způsobem resp. výkladem, který je v souladu se zákonem, neboť vede ke spravedlivému zdanění příjmů reálných a nikoli pouze formálních. Navíc, pro všechny tři varianty lze nalézt oporu v existující judikatuře, kterou rovněž uvádíme.

IV.1. Zahrnutí realizovaného příjmu do DZD dle §10 ZDP

Obecně je možné rozlišovat mezi aktivní a pasivní držbou aktiv. §8 ZDP zdaňuje především kapitálový příjem z pasivní držby. Tím může být například uložení finančních prostředků u bankovního ústavu. Pokud však své volné prostředky poplatník spravuje tak, že je půjčí nebankovnímu subjektu, realizuje určitou aktivní činnost, kdy se snaží své finanční prostředky aktivně zhodnocovat. V případě, že předmětný příjem budeme chápat nikoli jako příjem z pasivní držby aktiv tak, jak je předpokládá §8 ZDP, nýbrž jako příjem plynoucí z určité aktivní činnosti poplatníka (i když nikoli soustavné), měl by být součástí DZD dle §10 ZDP i přes skutečnost, že se formálně-právně jedná

o úrokový příjem. V takovém případě by bylo možné shora uvedené (i jiné související) výdaje zahrnout do základu daně až do výše příjmu a zdanění podrobit pouze fakticky realizovaný příjem, který navyšuje hodnotu majetku poplatníka.

Vzhledem k tomu, že výdaje na poskytnutou půjčku budou vznikat především v počátečním období, předpokládáme, že by bylo možné uplatnit ustanovení §10 odst. 5 ZDP o uplatňování souvisejících výdajů vůči realizovanému příjmu v následujících obdobích.

Pro tento výkladový přístup lze nalézt oporu např. v rozsudcích 2 Afs 180/2006-64 a 2 Afs 180/2006-75, které řeší otázku uplatnění výdajů prokazatelně vynaložených na úrokové příjmy dle §8 ZDP (skutečnost, že v soudem řešené situaci byly výdaje vynaložené v rámci neúspěšného podnikatelského projektu, tj. v rámci §7 ZDP, není dle mého názoru pro podstatu věci relevantní) a ve kterém NSS dospěl k závěru, že nezohlednění výdajů prokazatelně vynaložených na úrokové příjmy dle §8 ZDP je mj. i v ústavě chráněnými právy daňových subjektů:

„Co se pak dále týče vzájemného vztahu příjmů podle § 8 zákona o daních z příjmů a výdajů podle § 7 téhož zákona, považuje soud za podstatné zmínit ještě následující. Ačkoli z hlediska daňového je nutno samostatně posuzovat příjmy a výdaje podle § 7 zákona o daních z příjmů a podle § 8 téhož zákona, tedy půjčku, resp. úroky z půjčky, kdy daňový subjekt vystupuje jako dlužník a úroky z půjčky, kdy stejná osoba má postavení věřitele, nelze rovněž odhlédnout od toho, jaká je výsledná povaha dané ekonomické operace, zda jednání daňového subjektu vede v konečném důsledku k vytvoření zisku nebo nikoliv a z ekonomického hlediska se tedy jedná o neutrální operaci, kdy výdaje vynaložené na v konečném důsledku neúspěšný podnikatelský záměr jsou kompenzovány příjmem z kapitálového majetku, což lze považovat za racionální snahu o zmírnění nepříznivých důsledků, které mohly být vyvolány upuštěním od uskutečňování záměru, a za snahu udržet si svůj příjem. Jak Ústavní soud uvedl ve svém nálezu ze dne 6. 12. 2006, sp. zn. IV ÚS 48/05, povinnosti správce daně dbát na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů odpovídá mimo jiné „možnost zdanit jen tu část finančního zisku, jež bere na zřetel výdaje na zajištění příjmů. Při realizaci práva státu na vybírání daní je potřeba toto respektovat, neboli nelze opomíjet nutnost vybírat daň ve výši správně stanovené, jelikož sledování zájmu státu na vybírání daně nelze vnímat jako princip jakkoliv přednostní či řídicí“.

IV.2. Zahrnutí příjmů do DZD dle §8 ZDP s uplatněním souvisejících výdajů

V případě, že varianta IV.1. není výkladově přípustná, lze uvažovat o variantě zahrnutí předmětných úrokových příjmů do DZD dle §8 ZDP s tím, že bude umožněno zohlednění souvisejících výdajů tak, jak je uvedeno ve všech shora uvedených rozsudcích NSS a ÚS. Tato varianta by tedy předpokládala:

1. Zahrnutí příjmů do DZD dle §8 ZDP

2. Neuplatnění postupu dle §8, odst. 5 ZDP, a to mj. i s odkazem na ustanovení §23 ZDP, který ostatním poplatníkům, tj. fyzickým osobám – podnikatelům a právnických osobám, v identické situaci zohlednění identických výdajů obecně umožňuje.

Pro tuto variantu vycházíme také z judikatury uvedené pod bodem IV.1.

IV.3. Zahrnutí realizovaného příjmu do DZD dle §8 ZDP pouze ve výši, která převyšuje související výdaje

Jako další výkladovou variantu zvažujeme přístup, který vychází jednak z existující judikatury NSS vymezující předmět zdanění pouze na úrovni příjmů, které reálně navyšují majetek poplatníka a jednak z pojetí zdanění příjmů pronajímatelů (fyzických osob) bez příjmů sloužících na úhradu poplatků na provoz bytu dle metodického pokynu GFR D-6.

V této variantě by poplatník podrobil zdanění (tedy předmětu daně) pouze ty úrokové příjmy, které reálně navyšují jeho majetek, tj. pouze ty úrokové příjmy, které neslouží k úhradě souvisejících výdajů. S ohledem na stávající text ZDP by v rámci výpočtu DZD dle §8 nedošlo k uplatnění žádných výdajů, neboť příjmy ve stejné výši by byly vyloučeny již na úrovni předmětu daně jako příjmy, které reálně nenavyšují majetek a nemají být tedy podrobeny zdanění resp. jako příjmy sloužící pro úhradu souvisejících výdajů.

Při této výkladové variantě vycházíme ze skutečnosti, že podobný princip již ustálená správní praxe uplatňuje u zdanění příjmů z pronájmu v DZD dle § 9 ZDP. Podle metodického pokynu GFR- D – 6 k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení ZDP je v části „k §9“ uvedeno, že poplatky spojené s nájmem bytu nejsou považovány ani za příjem, ani za výdej pronajímatele. Jinými slovy, pronajímatel sice realizuje tento příjem od svého nájemce, ale tyto částky nejsou předmětem zdanění, protože se nejedná o faktické zvýšení hodnoty majetku pronajímatele. Tento princip navíc platí bez ohledu na to, zda pronajímatel ke stanovení základu daně používá paušální výdaje anebo výdaje skutečné.

Pro tuto variantu vycházíme zejména z metodického pokynu GFR D-6 a jeho části „k §9“ a dále i z rozsudku NSS 2 Afs 42/2005, který mj. uvádí:

„Na základě výše uvedeného-a ve shodě s citovanými teoriemi-tak lze učinit dílčí závěr, podle něhož je nutno za příjem podléhající předmětné dani pokládat navýšení majetku daňového poplatníka (obdobné vyplývá např. z § 10 odst. 1 cit. zákona). K tomu však Nejvyšší správní soud dodává, že se musí jednat o příjem skutečný a nikoliv toliko zdánlivý. To znamená, že se toto navýšení majetku musí v právní sféře daňového poplatníka reálně projevit, a to tak, že může být poplatníkem skutečně využitelné. V opačném případě se totiž jedná o navýšení zdánlivé.“

V. Závěr

Zahrnutí úrokových příjmů do základu daně dle §8 ZDP bez zohlednění souvisejících výdajů vede k nespravedlivému zdanění příjmů, které nezohledňuje reálné navýšení majetku poplatníka a které je v rozporu s existující judikaturou NSS a které je dokonce v rozporu s principy ústavnosti.

Navrhujeme proto potvrdit, že při zdanění předmětných příjmů je možné postupovat jedním ze způsobů uvedených v IV.1, IV.2 a IV.3. výše. Dále navrhujeme provést v tomto smyslu úpravu znění §8 a §10 ZDP v některé z následujících novel ZDP.

Stanovisko GFR:

Generální finanční ředitelství souhlasí s předkladateli, že „*současné znění § 8 ZDP uplatnění výdajů vynaložených na dosažení úrokových příjmů vylučuje*“. K dosažení objektivního výkladu ZDP ve vztahu ke zmíněné daňové spravedlnosti je možné přijmout závěr, že v příspěvku zmíněné situaci (příjmů dle § 8 odst 1 písm. g) ZDP) by bylo možné uplatnit jako daňový výdaj pouze zaplacené úroky z částek použitých na poskytnutí zápůjčky nebo úvěru formou, a to úpravou základu daně v režimu ustanovení § 23 odst. 4 písm. e) ZDP.

Výše uvedený příspěvek považujeme za vhodnou materii pro daňověprávní analýzu v rámci diskusí k budoucím legislativním změnám.